

ПРАДМОВА

Пры шырокім круглым сталі з белага мармуру сядзелі трое — Бог, Д'ябал і высокая хударлявая жанчына са смаліста-чорнымі доўгімі валасамі. Жанчына была ў смарагдавага колеру строі. Рукі яна трымала на сталі. Ейныя запяскі сціскаў ланцуг, але яна не выглядала скоранай. Яна глядзела ў вочы то Богу, то Д'яблу.

Ні Бог, ні Д'ябал не вытрымлівалі ейнага позірку.

Бог ніяк не называў гэтую жанчыну, а калі яна пакінула ягонае валадарства, то наагул паспрабаваў зацерці ўсялякую памяць пра яе.

Д'ябал даў ёй імя Ліліт, а калі яна пакінула і ягонае валадарства, то ўгневаўся яшчэ болей за Бога.

— Трэба дамаўляцца, — урэшце пачаў Бог, намагаючыся не глядзець на Ліліт. — Ты, мусіць, ведаеш, што Бясконцае намі незадаволеное. Усімі намі.

— Бясконцае мяркуе, што ты не можаш існаваць як вольны дух, — вёў далей Д'ябал. — А калі ты не хочаш быць ні з ім, ні са мной, то мы мусім знайсці кампраміс. Таму будзем дамаўляцца.

— Са звязанымі рукамі? — здзекліва прамовіла Ліліт.

Ланцугі ўмомант разваліліся на кавалачкі і за хвілі ператварыліся ў пыл.

— Зразумей нас правільна. Бясконцае намі незадаволеное, і калі б мы не прывялі цябе на перамовы, яно б занялося намі.

— Пакуль ты не падпішаш угоду, ты адсюль не выйдзеш.

Не выйдзе. Ногі таксама скутыя ланцугамі ад костак да каленяў. Якая ж любата — выкрадаць некага на падпісанне ўгоды! Бясконцае ніколі не адказвала ёй, калі Ліліт да Яго звярталася, а гэтым двум зрабіла такую ласку.

— Калі Бясконцае нагэтулькі зацікаўленае ва ўгодзе, чаму Яно не тут? — запыталася жанчына, хоць адказ для яе быў відавочны.

— Бясконцае задаволіцца дакументам за тваім подпісам. Яму няма калі нас траіх выслухоўваць.

— А калі я не падпішу?

— Ты падпішаш... — сказаў Бог.

— Якія ўмовы?

Д'ябал пстрыкнуў пальцамі левай рукі — на сталі з'явіліся пергамент і гусінае пяро, якое само сабой спрытна забегала па аркушы, выводзячы слова за словам.

1. Ліліт, першая жонка Адама, пасля — дэман ночы, пагаджаецца жыць на зямлі сярод людзей.

2. Ліліт зможа заняць цела зямной жанчыны, з якога толькі што адляцела неўміручая душа. Такая жанчына будзе звацца носьбіткай.

3. Носьбіткай можа стаць цела жанчыны, якая ніколі не была замухам і не мела дзяцей. Момант уцелаўлен-

ня павінны прыпадаць роўна на вяртанне Чорнага Месяца ў гараскопе носьбіткі.

4. Асоба носьбіткі знікае ў момант адлёту яе неўміручай душы, а цела цалкам пераходзіць пад кантроль Ліліт. Разам з новым целам Ліліт атрымлівае ўсе ўспаміны носьбіткі і ўсе ейныя фізічныя і псіхічныя адметнасці.

5. Носьбітка, цела якой зойме Ліліт, застаецца смяротнай жанчынай. Па надыходзе яе смерці Ліліт мае права заняць цела іншай жанчыны, калі ўмовы адпавядаюць укладзенай угодзе.

6. Пры ўцелаўленні ў маладую носьбітку Ліліт абавязваецца чыніць паслугі Д'яблу да трэцяга вяртання Чорнага Месяца. Падрабязней глядзі дадатак да ўгоды.

— Я хачу паглядзець дадатак, — сказала Ліліт.

Пяро спынілася. Д'ябал незадаволенна прыкусіў губу і засоп.

— Ты была сукубам, і ты ім будзеш, калі ўцелаўленне адбудзецца раней за трэцяе вяртанне Чорнага Месяца. Пазней ад жанчыны ўсё адно ніякага толку, хто на такое паквапіцца?

Ліліт разумела, чаму Д'ябла так непакоіць той пункт дамовы: у ягоным свеце жанчыны не ведалі пра ўласную моц і спрабавалі чэрпаць яе праз мужчын.

Некалі, яшчэ ў Раі, яна сустрэла Еву ля Дрэва Пазнання, наіўную Еву, гэтаксама падманутую Богам, якому раптам закарцела, каб у пары быў той, хто кіруе, і той, хто слухаецца. Ліліт, ператвораная ў змяю за свой бунт супраць Богага парадку, размаўляла з Евай. «Калі

жанчыны пачнуць падаваць руку адна адной, яны атрымаюць вялікую моц», — сказала яна тады.

Але гэта было не ў інтарэсах Бога. Еву ствараў ён сам, без непасрэднага ўдзелу Бясконцага, таму ўклаў у ейнае сэрца віну, а пасля выкінуў разам з Адамам са свайго валадарства.

Так Ева і жыла з віной за здзейсненае, а ўсю сваю моц аддавала Адаму — як плату за грэх.

Пяро зноў забегала па пергаменце:

7. Ліліт можа абіраць сабе носьбітку, калі смерць папярэдняй наступіла на маладым Месяцы. Калі гэта адбылося на поўню ці на старым Месяцы, абіраць носьбітку будуць Бог і Д'ябал.

8. Ліліт пакідае сабе бальшыню здольнасцяў, якія мела да падпісання ўгоды, але зможа імі карыстацца толькі ад заходу да ўзыходу сонца. Без прывязвання да часу Ліліт можа выкарыстоўваць сваю здольнасць празорлівасці і наслання. Усе здольнасці і ўмовы іхнага ўжывання пазначаныя ў дадатку да ўгоды.

9. Ліліт не мае права выходзіць замуж.

10. Носьбіткі пасля ўцелаўлення ў іх страчваюць здольнасць да зачачця.

11. Ліліт не мае права дапамагаць жанчынам нават пры пагрозе іхнаму жыццю і здароўю. Вынятак складаюць дзяўчынкі да першага вяртання Чорнага Месяца. Такія дзяўчынкі могуць атрымліваць ад Ліліт здольнасць празорлівасці і наслання.

12. Ліліт не мае права раскрываць сваю таямніцу і даваць уратаваным дзяўчынкам здольнасцяў болей, чым вызначана ўгодай.

13. Ліліт мае права ратаваць дзяўчынак у адной і той самай краіне толькі раз на стагоддзе.

14. Парушэнне ўгоды вядзе да пакарання Ліліт вечным зняволеннем пад наглядом Бога і Д'ябла.

— Трэ падпісаць, часу няма, — сказаў Бог. — Ад нас вымагаюць дакумента!

— Я нічога не буду падпісаць, — сказала Ліліт.

— Думаеш, ты мацнейшая за нас двух і ад цябе тут хоць нешта залежыць? — з пагардай перапытаў Д'ябал.

І яны паглядзелі ёй у вочы. Ліліт магла б вытрываць позірк аднаго з іх, але разам яны былі занадта рашучыя ў выкананні свайго плана. Іх прышпорвалі страх перад Бясконцым і прага ўлады, а жанчына ў смарагдавага колеру строі ўсё псавала.

У той момант яна зразумела, хто перадаў зямным мужчынам такую зацятасць у змаганні за ўладу. Бог і Д'ябал у гэтым былі падобныя як браты-блізнюкі.

Ліліт супраціўлялася. Левая рука бялела і дрыжэла, але цягнулася да пергаменту насуперак ейнай волі. Пяро, якое імкнулася ўкласціся ёй у пальцы, зламалася — апошняе, што яна магла зрабіць у сваю абарону. Далонь, як нежывая, упала на пергамент. Скуру нешта апякло. Ліліт ускрыкнула і заўважыла, што на тыльным баку далоні з'явіўся моцны апёк, а на пергаменце пад угодай стаіць чорны значак — позні сход Месяца з крыжам унізе.

— Так нават і лепей, — сказаў Бог і выцер пот з ілба. — Вось і дакумент — Бясконцае будзе не ў прэтэнзіі.

— Так ці іначай, але красуню чакае вечнасць, — гігкнуў Д'ябал. — Вечная змена носьбітак або вечная і

страшная вязніца. Гэта мы з табой добра прыдумалі. А цяпер выправім яе да зямных людзей. Акурат поўня, наш ход. Можаш быць упэўненая, мы цябе без прыгодаў не пакінем!

Хто б сумняваўся.

Ліліт зняможана апусціла твар на рукі, што ляжалі на белым мармуровым сталі. Яна цяпер не верыла ў Бясконцае, бо калі яно дапускае падпісанне ўгоды, падобнай да прысуду, дык на што можна спадзявацца.

Яна хацела падаць руку Еве, але загубіла і яе, і сябе.

Цэлая вечнасць у няволі наперадзе.

Цэлая вечнасць.

ЧАСТКА I. СУКУБ

1

*Транзіты: Сонца ў Раку ў квадратуры з Юпітэрам
і Уранам у Авене і апазіцыі з Плутонам у Казярогу*

Першыя адчуванні будуць жахлівыя: рэзкі боль электрычным разрадам прабягае па ўсім хрыбетніку, потым задуха, потым заледзянеласць у пальцах рук, скроні, узятыя ў нябачныя клешчы, брудна-залатыя мухі перад вачыма. І боль, што не мае лакалізацыі, — жывёльны страх смерці. Уся паслядоўнасць адчуванняў наадварот, як пераматаны назад відэашэраг.

Найгалоўнейшае — каб яны не зразумелі, што ты загадкавым чынам не загінула і зноў можаш дыхаць. Болей за тое, зламанья хрыбеткі неяк зрасліся ў адно імгненне, і ты можаш паварушыць рукой. Але не варушыся і не дыхай, іначай яны давершаць справу, і тады ўсё пачнецца спачатку.

— А дзеўка ўжо таго...

— Стрэльні для кантролю. Бач, дрыгаецца.

Уцелаўленне не можа адбыцца зусім незаўважна — рэфлексы ніхто не касаваў. Калі яны зараз «стрэльнуць», то наступная носьбітка з'явіцца толькі на найбліжэйшую поўню, а цябе прыцягне чорт ведама куды.

— Пох...й. Ёй п...ц.

У перакладзе на людскую мову гэта значыла, што страляць яны не будуць. Тая, каго ўжо клікалі Міланай, сканцэнтравалася на выкананні сваёй ролі. Яна не ўмела дакладна чытаць чужыя думкі — такіх здольнасцяў ёй не пакінулі, але яна чытала падзеі, што адбываюцца тут і цяпер. Мілана ведала, што ў аднаго з ейных катаў — дачка ў садку на іншым канцы горада. Кранальна. Бамбіза з рэльефнымі біцэпсамі-трыцэпсамі, які кагадзе забіў носьбітку, думаў пра сваю дачку — таўсмаценькую пяцігадовую дзяўчынку з носікам-бульбінай, як у любага таты. Амаль пятая вечара, час дзіця забіраць. У другога ўсё прэзаічней — здаць справу пра выкананы загад. У трэцяга — піва і футбол. Чацвёртаму, які за стырном, трэба аліву мяняць. Забіць двух чалавек і скінуць трупы ў лесапаласе на паўночным захадзе Масквы — проста частка іхнае працы, на якую яны не марнуюць ніводнай эмоцыі. Пасля яны спакойна разыходзяцца па сем'ях, качалках, барах і дзявулях. Цяпер іх усіх падціскае час, таму яны найхутчэй зваліаць сваіх кліентаў у найбліжэйшую яміну і проста закідаюць галлём і леташнім лісцем.

— Няма калі зямлю капаць. Скідваем іх тут. Пох...й. Усе мянты купленыя.

— Во нармальнае месца. Прыцерушы іх лісцем. А то мала хто сюды прыпрэцца.

Мілана адчула моцны боль, калі яе кінулі на зямлю. Добра, што ў гэтай яміне (ад колішняй бомбы з часоў вайны, між іншага) расце высокая трава, яна змякчыла ўдар. Цяпер застаецца прычакаць, калі бамбізы з'едуць. Перад бамбізамі не ставілі задачы схаваць ці знішчыць

целы, бо начальнік ведае, што злачынцаў усё адно не знойдуць. Тым лепей для яе, Міланы.

Хвілінаў праз дзесяць бамбізы ўрэшце заканчваюць прыхоўваць трупы. Ім не трэба, каб іх запеленгаваў выпадковы патруль доблесных праваахоўнікаў. Бо адна рэч, калі знаходзяць два трупы і не знаходзяць забойцаў, а іншая — калі цябе забіраюць на месцы злачынства. Тут ужо складаней выбрацца, а шэфу танней будзе паклапаціцца, каб выканаўцы загінулі ў камеры СІЗА пры загадкавых акалічнасцях, чым выцягваць іх з вязніцы.

— З'е...ваем адсюль.

Мінівэн, у якім сюды прывезлі дзвюх ахвяраў, рэзка зрываецца з месца ды імчыць прэч. Неўзабаве будзе дождж. Ён размые сляды пратэктараў аўто, але прыспешыць працэс раскладання трупа мужчыны, які ляжыць у той самай яміне. Таму трэ выбірацца найхутчэй і чакаць ночы ў бяспечным месцы.

2

*Транзітны Сатурн у злучэнні з натальным
Плутонам;*

*транзітны Плутон у злучэнні з натальным Сонцам;
транзітны Месяц у злучэнні з натальным Юпітэрам*

Гісторыя мужчыны, Ісаева В., чыё цела з прастрэленай галавой кінулі ў яміну, досыць банальная: нябедны маскоўскі бізнесовец, любіў гуляць на мяжы фолу не толькі з дзяржавай і канкурэнтамі,

але і з тымі, хто ўважаў яго за партнёра. Дужа любіў блытаць фінансавыя плыні, цішком ліквідуючы адны фірмы і рэгіструючы іншыя. Партнёры ў выніку гублялі немалыя грошы, але нічога не маглі выставіць Ісаеву. Той знаходзіў новых партнёраў, і гісторыя паўтаралася.

Але ўсё мае свой канец.

Бізнесоўца сустрэлі ў аэрапорце Дамадзедава, адкуль ён ляцеў у Егіпет са сваёй спадарожніцай, зусім не жонкай. Ціха і без залішняга галасу вывелі на вуліцу, пасадзілі ў мінівэн і завезлі ў гэты лясок, дарогаю пусціўшы яму кулю ў лоб.

Ісаеву было сорак гадоў, ён пакінуў па сабе жонку, двух дзяцей і трох каханаў, кожнай з якіх уладзіў кватэру ў спальным раёне Масквы, каб не здагадваліся пра існаванне адна адной (лепей тры ў спальных раёнах, чым адна на дарагой Рублёўцы). У асабістым жыцці ён таксама любіў замятаць сляды. Дарэчы, ён яшчэ пакінуў кватэру ў Мінску, якую набыў, каб не траціцца на гатэлі, бо часцяком ездзіў у «правінцыю» па пытаннях спраўных і прыватных — да прыкладу, пагуляць у казіно і атрымаць незабыўны сэкс з дзяўчынай, да якой меў асаблівы сантымент, бо тая нагадвала першае каханне. Праўда, той дзяўчыне ён адно зняў кватэру на працяглы тэрмін — яна ж у яго закахалася, а калі так, то навошта лішнія выдаткі?

І вось ён ляжыць мёртвы ў старой яміне з-пад бомбы часоў вайны, а побач з ім — цалкам сабе жывая Мілана, якая цяпер усяго толькі носьбітка. Нічога, апрача пагарды, яна не адчувае і адно думае, як вызваліцца ад скотча, якім сцягнутыя запяскі.

Урэшце яна вызваляецца, разлеплівае рот, раскручвае ногі, таксама звязаныя. Пачырванелыя запяскі смыляць, шыя і галава баляць — цалкам нармальна пасля такога экстрэмальнага ўцелаўлення.

Мілана выбіраецца з яміны і шукае дзе схавацца. На дварэ смажыць перад дажджом, але яе калоціць — нервы. Карціць у ванну і пад плед, але калі тое яшчэ будзе. Наперадзе доўгае і цяжкое падарожжа.

У Мінску ёсць кватэра, аплачаная на год наперад. Там у шуфлядзе камоды ляжыць сабраная на чорны дзень тысяча даляраў. Носьбітцы паводле пашпарта ўсяго дзевятнаццаць гадоў. Сірата, выдраная з сям'і вясковых п'янюгаў, якія нават не зарэгістравалі дзіця і жылі так не адзін год. У дзетдоме ўзрост вызначалі прыблізна і цалкам выпадкова прыпісалі ёй лішнія паўтара года, а насамрэч Мілане яшчэ не споўнілася і васьмнаццаці. Ёсць вялікі фізічны рэсурс, каб пражыць у атрыманым целе сама меней паўстагоддзя. Добры варыянт уцелаўлення.

Мілана, моцна хістаючыся, пайшла ў найбліжэйшы хмызняк і легла на зямлю, скруціўшыся рогам. Лінуў цёплы і шчодры чэрвеньскі дождж. За хвілінаў дзесяць вопратка змокла наскрозь, але што з таго — у пералёце яна не спатрэбіцца.

3

*Транзіты: Месяц уваходзіць у Скарпіёна;
адзінаццатыя месяцовыя содні*

Была самая Літа — найдаўжэйшы дзень і найкарацейшая ноч за год. Чаканне заходу сонца падавалася бясконцым. Мілана зноў сталася жывой жанчынай, а таму пакутавала ад болю ў патыліцы і агіднага адчування мокрай вопраткі на скуру.

Колькі разоў праз лясок праскочылі аматары здаровага ладу жыцця ў бегавых красоўках, купка бамжоў і кампанія сабачнікаў з лабрадорамі без павадоў. Адзін з сабак пайшоў да старой лейкавіны, дзе ляжаў труп забітага Ісаева, пакруціўся там, трывожна выючы, але гаспадар паклікаў яго, і сабака паслухмяна пабег за ім. І хай сабе бяжыць — выпадковыя сведкі сапсуюць усю справу.

Бывалі і складанейшыя выпадкі, але адна рэч, калі ты знаходзіш носьбітку ў чыстым ложку пад даглядам лекараў, а іншая — калі яна сталася ахвярай крымінальнага злачынства.

Папярэдняя носьбітка памірала ад інфаркту і мела ўжо гадоў каля пяцідзесяці. Інтэлігентная і самотная школьная настаўніца з кватэрай у цэнтры Масквы, якая дасталася ёй ад продкаў з дваранскім мінулым. Дваццаць пяць гадоў з той носьбіткай пралацелі як імгненне. І вось даводзіцца распачынаць новае жыццё ў іншым горадзе, таксама, дарэчы, знаёмым і не надта жаданым з многіх прычынаў.

Калі сонца ўрэшце села, зноў паваліў дождж. Палёт будзе складаным, думала яна, адзіраючы ад цела вузкія светлыя джынсы і белую саколку. Гэтыя транты нядрэнна б некуды прыбраць, каб выпадкова не пачалі шукаць яшчэ адзін труп у раёне месца злачынства. Зямля была мяккай ад дажджу, таму Мілана досыць лёгка выкапала неглыбокую яміну, у якой схавала ўсе рэчы, ужо непатрэбныя ёй. Затым яна выйшла з хмызняку на разлеглае месца і раскінула рукі, як птушка крылы. За колькі імгненняў боль ва ўсім целе адступіў і прыйшла даўно знаёмая лёгкасць ад прадчування палёту.

Пэратварэнне адбылося хвілінаў за пяць: замест жанчыны на паляне лесу ўзмахвала крыламі вялізная сава-кугакаўка. Яна ўзнялася над зямлёй, пакружляла над той палянай, а затым набрала вышыню і паляцела да свайго новага жыцця.

4

*Радыкс: Сонца ў Шаляху 12 доме, ушкоджанае
квадратурамі ад Урана ў Казярогу і ад Марса ў Раку.
Тау-квадрат*

Кожнае ўцелаўленне рана ці позна заканчваецца смерцю, але той сыход, што здарыўся некалі ў Мінску, атрымаўся і недарэчным, і страшным, і ганебным. Яна загінула ў момант узыходу сонца, адразу страціўшы здольнасць да палёту — проста ўпала з вышыні і разбілася. Смерць не была імгненнай: яна ляжала на

голым асфальце ў поўнай свядомасці і адчувала, як птушынае цела расцягваецца, пазбаўляючыся пер'я і набываючы жаночыя абрысы.

Канаючы, яна бачыла распачны твар сваёй прыёмнай дачкі ў расчыненым акне кватэры на самым верхнім паверсе. Занадта позна расчыненым акне: не хапіла ўсяго аднаго імгнення...

Гэтым разам таксама давядзецца трапіць у кватэру праз акно і там ператварыцца ў жанчыну. Другую ноч яна знаходзілася ў паветры і адчувала, што зусім знемаглася. Звычайна дзвюх летніх начэй стае, каб пераадолець такую адлегласць, але не ў цяперашнім фізічным стане. Можна было зрабіць яшчэ адну дзённую папаску недзе на закінутым лецішчы пад Мінскам і на трэцюю ноч спакойна пераадолець апошні адцін шляху, але Мілана не без падставаў баялася, што ейнае сховішча не будзе надзейным, таму вырашыла рызыкнуць.

Вялізная кугакаўка праляцела над уездам у горад з боку Маскоўскай шашы амаль перад самым світаннем. Яна і раней тут лятала, таму выдатна ведала горад, але тады Мінск быў не такі разлеглы, болей прысадзісты і аточаны з усіх бакоў вёсачкамі, назвы якіх яна прапывала сама сабе, як песню.

Ці жывая яшчэ Мірыям, якую змушана запісалі Марыяй у вайну?

Світанне спакваля праразала шэры далягляд на ўсходзе. Сава пранеслася над шкляную куляю бібліятэкі з крыклівай ілюмінацыяй і пачала скарачаць сабе шлях — старыя кварталы сталінак, вуліца з трамвайнымі рэйкамі, рынак, цалкам бязлюдны ў гэты час. Здалёк

яна пабачыла стэлу — сваю мэту. Птушку прыціскала да зямлі, і яна ляцела апошнія кіламетры зусім нізка, але памятала, што кватэра, куды ёй трэба трапіць, ажно на шаснаццатым паверсе. Нацяўшыся, яна набрала вышыню. Вось і стэла, а за ёй — жылы шматпавярховік, карпусы якога стаялі на рагу двух праспектаў ды расцягваліся, рыхтык мяхі гармоніка. Апошнія метры, ужо апошнія метры. Колькі ўзмахаў крыламі, якія раптам наліліся волавам і пацягнулі цела да зямлі...

Сонца ўзышло.

Мілана, якая зноў сталася жанчынай, упала на падлогу незашклёнага гаўбца. Здаецца, нічога не зламала, хіба што крыху выцялася, але пасля прыгодаў з уцелаўленнем гэта ўжо драбязя.

На вяроўцы цяляпаўся вялікі махровы ручнік, пакінуты носьбіткай сушыцца перад ад'ездам на адпачынак у Егіпет (з маскоўскім каханкам, так — гарачы тур!). Мілана абвінула тым ручніком кісьць рукі, прымружылася, прымружылася і ўдарыла шклянныя гаўбцовыя дзверы.

Гэты сквапнюга, што траціў процьму грошай на маскоўскіх каханак і на казіно, зняў сваёй беларускай сяброўцы хату, якая не мела нават шклопакетаў, а рамонт кватэра не бачыла з тых часоў, калі Міланы яшчэ не існавала ў прыродзе. Затое ў раёне з прэтэнзіяй — у ДOME-ля-стэлы на праспекце Пераможцаў.

Мілана прасунула руку праз разбітую шыбу і асцярожна намацала клямку замка. Дзверы адчыніліся, і яна ўрэшце трапіла ў пакой. На гэтым ейныя сілы вычарпаліся: яна ступіла колькі крокаў і ўпала на

канапу. У паўсне падцягнула да сябе акуратна складзены плед і накрылася ім.

Цяпер — у бяспецы.

5

*Транзіты: Месяц уваходзіць у Стральца;
трынаццатыя месяцовыя содні*

Прачнулася Мілана ажно ўвечары, калі сонца ішло долу, таму не адразу зразумела, дзе знаходзіцца, а пагатоў не ўцяміла, што падарожжа скончылася і ёй болей не трэба нікуды спяшацца.

Сон асвятляў яе, і цяпер яна хацела простых радасцяў — людскай ванны і людскай ежы. Пакуль яна была савой, ёй давялося паляваць проста ў паветры. Ад успамінаў пра такую дыету рабілася млосна.

Адзіная турбота — балела шыя: відаць, хрыбеткі і нервы зрасліся няўдала.

Пасля ванны яна даволі доўга круцілася перад люстэркам, разглядаючы сваё новае цела з розных ракурсаў, і кожны ракурс быў дасканалы — нездарма ж гэтую дзяўчынку бралі ў мадэлькі. Такі сабе актуальна-модны выгляд — рост пад метр восемдзесят, ногі ад вушэй, далікатныя рукі, усе абрысы цела — як у точанай статуэткі. І доўгія цёмныя валасы ў спалучэнні з пранізліва-зялёнымі вачыма.

Ну што сказаць, з сілканнем праблемаў не будзе, а сілканне ёй патрэбнае — гэта таксама частка ўгоды,

якую трэба выконваць амаль да дваццаці сямі гадоў, то бок да трэцяга вяртання Ліліт.

Падсушыўшы валасы, яна дастала з шафы старэнькія і зручныя джынсы, утульную байку, апранулася і пайшла з дому. Дублікат ключоў ёсць, але замкі ўсё адно давядзецца памяняць. Заўтра ж пайсці ў міліцыю і напісаць заяву пра скрадзены пашпарт. І выклікаць цесляра, каб паставіў новую шыбу. Жыць у гэтай хаце яна доўга не будзе і, напэўна, неўзабаве зоймецца вырашэннем кватэрнага пытання.

Беларускіх грошай яна не мела: давялося прагуляцца ажно да «Кароны», каб памяняць прыхаваныя даляры. Мілана прайшлася па краме і накупляла паўфабрыкатаў, а тады з поўным пакетам рушыла дадому. Назад яна вярталася ціхай зялёнай вулачкай Грыбаедава. З цемры на яе зірнуў Арфей на ганку музвучэльні. Яна абышла будынак і рушыла паўз старыя двухпавярховыя інтэрнаты.

— Мяўўўў... оўўўўў... — даляцеў да яе далікатны, але настойлівы покліч.

Мілана зірнула пад ногі і пабачыла ў святле ліхтара вялікага чорна-белага ката, якога можна было б назваць увасабленнем кацінай элегантнасці. Бліскучая чорная спіна і бакі, падобныя да фракa, беласнежнае пышнае жабо, белыя пальчаткі на пярэдніх лапах і белае галіфэ на задніх. Асіметрычнае афарбаванне надавала кацінай пысцы характарнасці — з аднаго боку верхняя вусна белая, з іншага — чорная. Ад пераносся да ілба ішоў вузкі белы клін, скіраваны крыху ўбок, таму кот выглядаў пагрозліва. Ён прысеў на камень пры сцежцы,